

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

Θεατρική παράσταση για τη γιορτή της 28ης Οκτώβρη. Επιλογή, διασκευή, συγγραφή κειμένων : Δημήτρης Μαριόλης

(στην άκρη της σκηνής μαζεύεται μια παρέα παιδιών)

- Λοιπόν. Για την εργασία που μας έβαλε ο δάσκαλος. Σχετικά με τα γεγονότα της 28ης Οκτώβρη του 1940.

- Βασικές λέξεις και έννοιες : πόλεμος, φασισμός.

- Τι είναι πόλεμος ;

- Τι είναι πόλεμος το ξέρουν όλοι χαζούλη. Το ερώτημα είναι γιατί γίνεται ένας πόλεμος. Εγώ βρήκα κάτι. Το καλοκαίρι μου έκαναν δώρο το «Βιβλίο των γιατί».

Ακούστε τι λέει : «Γιατί γίνονται οι πόλεμοι ; Η βία μεταξύ των ανθρώπων γεννήθηκε από τη στιγμή που κάποιοι έκλεψαν αυτά που ανήκαν σε άλλους...Σήμερα, για παράδειγμα, μπορεί να γίνει πόλεμος επειδή μερικοί λαοί διαφωνούν με τα σύνορα που χωρίζουν τις χώρες τους.» Για τη χώρα που αμύνεται, ο πόλεμος λέγεται «αμυντικός».

- Ωραία. Και τι είναι φασισμός ;

- Εγώ έψαξα στο ίντερνετ, σε μια ηλεκτρονική εγκυκλοπαίδεια. Τι να σας πω...Ακούστε αυτό : «Ο φασισμός είναι πολιτική ιδεολογία και μαζικό κίνημα που έχει ως στόχο να θέσει το έθνος,... υπεράνω κάθε άλλης αξίας...»

- Δεν κατάλαβα τίποτα. Ακούστε τι βρήκα εγώ σε ένα λεξικό. «Φασισμός : τρομερό πολιτικό καθεστώς με κύρια χαρακτηριστικά την κατάργηση της δημοκρατίας, της έξαρση της βίας και του εθνικισμού, την υιοθέτηση του ρατσισμού, τη γενοκτονία των μειονοτήτων».

- Πάλι δεν κατάλαβα τίποτα.

- Ο παππούς, μου μίλησε για τον πατέρα του που ήταν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Μου μίλησε και για το φασισμό. Μου έδειξε και μια ταινία με το Σαρλό που έκανε τον Χίτλερ. Περίεργο. Ήταν και αστεία και τραγική. Άσε θα σου εξηγήσω εγώ τι είναι φασισμός με το δικό μου τρόπο.

(γυρνάει από την άλλη πλευρά, φοράει ψεύτικο μουστάκι και καπέλο και επιστρέφει...

αρχίζει να μιλάει ακαταλαβίστικα με φανατισμό και πάθος ενώ ακούγονται ναζιστικά εμβλήματα και η φωνή του Χίτλερ)

- Τι λέει ;

- Δεν ξέρω, αλλά τα λέει τόσο ωραία !

(Σταματά για να πει νερό ενώ όλα τα παιδιά ζητωκραυγάζουν με πάθος. Με μια του κίνηση επιβάλλει απόλυτη ησυχία, καλεί δυο παιδιά και - υπό τους ήχους εμβλημάτων - τα μετατρέπει σε μαριονέτες που το πρόσωπό τους κινείται σε απόσταση αναπνοής από την παλάμη του δικτάτορα, με μια απότομη κίνηση τα αποδεσμεύει και ετοιμάζεται να βγάλει λόγο...)

Η δημοκρατία είναι εχθρός μας.

Η ελευθερία είναι εχθρός μας.

Η ελευθερία του λόγου, είναι εχθρός μας.

Εμείς έχουμε τον ισχυρότερο στρατό στον κόσμο.

Εμείς είμαστε η ανώτερη φυλή, οι καλύτεροι στον κόσμο.

Οι ξένοι είναι κατώτεροι από μας.

Πρέπει να τους κλείσουμε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Όποιον διαφωνεί με μας πρέπει να τον εξοντώσουμε.

Θα κατακτήσουμε όλο τον κόσμο.

Πρέπει να πολεμήσουμε με όποιον σταθεί εμπόδιο !

Κι εσείς όλοι πρέπει να με υπακούτε τυφλά !

(όλα τα παιδιά ζητωκραυγάζουν με πάθος. Με μια του κίνηση επιβάλλει πάλι απόλυτη ησυχία)

- Κατάλαβες τώρα ; (βγάζει καπέλο και μουστάκι και κάθεται)

Έ, κάτι κατάλαβα.

- Ωραία, τελειώσαμε με το βασικό λεξιλόγιο.

- Και με τα γεγονότα της 28ης Οκτώβρη ;

- Τα βρήκα στο ίντερνετ : ησυχία για να τα διαβάσω :

«Τις πρώτες πρωινές ώρες της 28ης Οκτωβρίου του 1940, ο Ιταλός Πρέσβης στην Αθήνα, επέδωσε στον Έλληνα Πρωθυπουργό τελεσίγραφο, με το οποίο απαιτούσε την ελεύθερη διέλευση του Ιταλικού στρατού, προκειμένου στη συνέχεια να καταλάβει κάποια στρατηγικά σημεία του ελλαδικού χώρου. Μετά την άρνηση του Πρωθυπουργού (το περίφημο «όχι»), ιταλικές στρατιωτικές δυνάμεις εισέβαλαν στην Ελλάδα. Ο Ελληνικός Στρατός αντεπιτέθηκε και ανάγκασε τον ιταλικό σε υποχώρηση. Η αντεπίθεση των Ιταλών, το Μάρτιο του 1941, απέτυχε και μετά...»

- Σωστά όλα αυτά, αλλά εγώ βρήκα κάτι καλύτερο. Ένα πραγματικό θησαυρό. Κοιτάξτε : Εδώ μέσα είναι τα γράμματα που έστειλε ο Ανέστης, ο παππούς του πατέρα μου από το μέτωπο. Ελάτε να ανοίξουμε το μπαουλάκι να τα διαβάσουμε...

(ακούγεται ηπειρώτικο κλαρίνο ενώ στρατιώτες περπατούν κυκλικά στη σκηνή και ένας - ένας απαγγέλει)

«Καθόμασταν εκεί, δίπλα στ' απομεινάρια της παγωμένης χτεσινής φωτιάς και περιμέναμε ν' ακούσουμε το σάλπισμα. [...] Το κρύο ήταν φοβερό, αφάνταστο. Από το κρύο αυτές τις ώρες σου πονούσε κυριολεκτικά η ψυχή και σου 'ρχόταν, σα μωρό, να μπήξεις τα κλάματα, έτσι χωρίς να ξέρεις κι εσύ τι ζητάς και τι θα βγάλεις μ' αυτό. Απ' το περιορισμένο του χώρου δεν μπορούσες να κάνεις δυο βήματα και καθόσουν εκεί ακίνητος, ξυλιασμένος, έτσι σα να 'χει παγώσει κι αυτό το ίδιο το μυαλό σου, χτυπώντας μόνο από καιρό σε καιρό το 'να σου χέρι με τ' άλλο, έτσι σαν στο στίχο της απελπισίας του Σολωμού. Αν πεις πια για τα πόδια σου εκείνα δεν ήξερες αν τά 'χεις πια...

Μια βραδιά ένας φαντάρος, γιος στρατηγού, πέθανε από το κρύο. Ήτανε φρουρός, αποναρκώθηκε στην παγωνιά κι όταν πήγαν ν' αλλάξουν βάρδια τον βρήκαν πετρωμένο. Τον έπιασαν από το χέρι να τον ανασηκώσουν, μα το χέρι του έκανε κρακ και ξεκόλλησε σα γυάλινο. Ο ταγματάρχης φοβήθηκε μήπως ξεψυχήσουν κι άλλα παιδιά τις νύχτες κι αποφάσισε ν' αραιώσει τις φρουρές, να κρατήσει τις προφυλακές μόνο με οπλοπολυβόλα, ώστε να μην εκθέτονται πολλοί στρατιώτες στη χιονοθύελλα... Κάποιο ξημέρωμα ο ταγματάρχης άκουσε τα οπλοπολυβόλα να βάνουν και πετάχτηκε να δει τι τρέχει. Δε γινόταν ιταλική επίθεση, όπως νόμιζε, παρά ένας φαντάρος είχε πάλι παγώσει κι έριχναν οι σύντροφοί του με τα πολυβόλα για να ζεσταθούν οι κάνες και να μπορέσουν μ' αυτές να θερμάνουν το κοκκαλωμένο σώμα του...

Ξημερώνοντας τ' Αγιαννίου, με την αύριο των Φώτων, λάβαμε τη διαταγή να κινήσουμε πάλι μπροστά, για τα μέρη όπου δεν έχει καθημερινές και στολές. Έπρεπε, λέει, να πιάσουμε τις γραμμές που κρατούσανε ως τότε οι Αρτινοι, από Χειμαρρα ως Τεπελενι. Λόγω που εκείνοι πολεμούσανε απ' την πρώτη μέρα, συνέχεια, και είχαν μείνει σχεδόν οι μισοί και δεν αντέχανε άλλο.

Δώδεκα μέρες κιόλας είχαμε μείς πιο πίσω, στα χωριά. Κι απάνω που συνήθιζε τ' αυτί μας πάλι στα γλυκα τριξιματα της γης, και δειλα συλλαβίζαμε το γαβγισμα του σκυλου ή τον αχο της μακρινης καμπανας, να που ηταν αναγκη, λειι, να γυρισουμε στο μονο αχολοί που ξεραμε: στο αργο και στο βαρυ των κανονιων, στο ξερο και στο γρηγορο των πολυβολων.

Νυχτα πανω στη νυχτα βαδιζαμε ασταματητα, ενας πισω απ' τον αλλο, ιδια τυφλοι. Με κοπο ξεκολλωντας το ποδαρι απο τη λασπη, οπου, φορες, εκατοβουλιαζε ισαμε το γονατο. Επειδη το πιο συχνα ψιχαλιζε στους δρομους εξω, καθως μες στην ψυχη μας. Και τις λιγες φορες οπου καναμε σταση να ξεκουραστουμε, μητε που αλλαζαμε κουβεντα, μοναχοι σοβαροι κι αμιλητοι, φεγγοντας μ' ενα μικρο δαδι, μια-μια εμοιραζομασταν τη σταφιδα.

...Τελος, καποτε, ακουγοτανε στα σκοτεινα η σφυριχτρα, σημαδι οτι κινουσαμε, και παλι σαν τα ζα τραβουσαμε μπροστα να κερδισουμε δρομο, πριχου ξημερωσει και μας βαλουνε στοχο τ' αεροπλανα. Επειδη ο Θεος δεν κατεχε απο στοχους ή τετοια, κι οπως το 'χε συνηθιο του, στην ιδια παντοτε ωρα ξημερωνε το φως.

Τοτες, χωμενοι μες στις ρεματιες, γερναμε το κεφαλι απο το μερος το βαρυ, οπου δε βγαινουνε ονειρα. Και τα πουλια μάς θυμωναν, που δε διναμε ταχα σημασια στα λογια τους - ισως και που ασκημιζαμε χωρις αιτια την πλαση. Αλλης λογης εμεις χωριατες, μ' αλλω

λογίω ξιναρία και σιδερικά στα χέρια μας, που ξορκισμένα να 'ναι.

Υστερα και γιατί ολοένα πιο συχνά, τυχαίνε τώρα ν' απαντούμε, απ' τ' άλλο μέρος να 'ρχονται, οι αργές οι συνοδίες με τους λαβωμένους. Οπου απιθωνανε χαμου τα φορεία οι νοσοκομοί, με τον κοκκίνο σταυρο στο περιβραχιώνιο, φτυνοντας μέσα στις παλαμες, και το ματι τους αγριο για τσιγαρο. Κι όπου σαν ακουγανε για που τραβούσαμε, κουνουσαν το κεφαλι, αρχινώντας ιστορίες για σημεία και τεράτα. Όμως εμείς το μόνο που προσεχαμε ήταν εκείνες οι φωνές μέσα στα σκοτεινά, που ανεβαιναν, καυτές ακόμη απο την πίσσα του βυθού ή το θείαφι. "Οι, οι μανα μου", "οί, οι μανα μου", και καποτε, πιο σπανία, ένα πνιχτό μουσούνισμα, ίδιο ροχαλητό, που 'λεγαν, όσοι ξερανε, είναι αυτός ο ρογχος του θανάτου.

Ήταν γενναίο παιδί
Με τα θαμπόχρυσά κουμπιά και το πιστόλι του
Με τον αέρα του άντρα στην περπατηξιά
Και με το κράνος του, γυαλιστερό σημάδι
Με τους στρατιώτες του ζερβά-δεξιά
Και την εκδίκηση της αδικίας μπροστά του
- Φωτιά στην άνομη φωτιά! -
Με το αίμα πάνω από τα φρύδια
Τα βουνά της Αλβανίας βροντήξανε
Ύστερα λύωσαν χιόνι να ξεπλύνουν
Το κορμί του, σιωπηλό ναυάγιο της αυγής
Και το στόμα του, μικρό πουλί ακελάηδιστο
Και τα χέρια του, ανοιχτές πλατείες της ερημίας
Βρόντηξαν τα βουνά της Αλβανίας
Δεν έκλαψαν
Γιατί να κλάψουν;
Ήταν γενναίο παιδί!

Κείνοι που επράξαν το κακό - τους πήρε μαύρο σύγγεφο
Μα κείνος που τ' αντίκρισε στους δρόμους τ' ουρανού
Ανεβαίνει τώρα μοναχός και ολόλαμπρος!
Με βήμα πρωινό στη χλόη που μεγαλώνει
Ανεβαίνει μοναχός και ολόλαμπρος.
Τώρα χτυπάει πιο γρήγορα τ' όνειρο μέσ' στο αίμα
Του κόσμου η πιο σωστή στιγμή σημαίνει :
Ελευθερία,
Έλληνες μέσ' στα σκοτεινά δείχνουν το δρόμο :
Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α
Για σένα θα δακρύσει από χαρά ο ήλιος

Του κόσμου η πιο σωστή στιγμή σημαίνει !

(...οι στρατιώτες αποχωρούν από τη σκηνή)

- Ουάου ρε συ, ο παππούς ήτανε αυτό που λέμε ήρωας !

- Ήρωας ; Όχι δε νομίζω. Ο πατέρας λέει πως ο παππούς ήταν αγωνιστής και όχι ήρωας. Απλός άνθρωπος όπως όλοι μας, φοβόταν κι αυτός όπως όλοι μας. Στην κατοχή, έμενε με ένα φίλο του τον Παναγή και την αδελφή του τη Δανάη. Τότε, το χειμώνα του '41 με τους Γερμανούς να έχουν καταλάβει την Αθήνα και όλη την Ελλάδα, τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα...

(Πίσω στη σκηνή, ο Παναγής με τη Δανάη μπαίνουν και διαμορφώνουν το σκηνικό έγκαιρα)

(ο Παναγής έχει κολλήσει το αυτί του στο ραδιόφωνο, η Δανάη είναι δίπλα στην πόρτα και κοιτάει από το παράθυρο, απ' έξω περνούν Γερμανοί στρατιώτες, ακούγονται ναζιστικά εμβλήματα που μετά από λίγο σταματούν)

Δανάη : Βάλτο λίγο πιο δυνατά καημένε δεν ακούω τίποτα.

Παναγής : Αν μας πιάσουνε οι Γερμανοί που το έχουμε ξεσφραγίσει θα μας στήσουνε στον τοίχο.

(το ανοίγει)

«Εδώ Λονδίνον. Σας μεταδώσαμε σύντομον δελτίον ειδήσεων. Θα μας ξανακούσετε και πάλι στις 10 ώρα Ελλάδος...»

(ο Παναγής κρύβει το ραδιόφωνο)

Δανάη : Αχ βρε Παναγή, χάσαμε το καλύτερο.

Παναγής : Γι' αυτό στενοχωριέσαι ; Άσε θα σου τα πω εγώ που όλο και κάτι κατάφερα να ακούσω...

(κατεβάζει από τον τοίχο μια κορνίζα με οικογενειακή φωτογραφία που από πίσω έχει ένα χάρτη της Ευρώπης και αφού τον δείχνει στη Δανάη τον τοποθετεί πάνω στο τραπέζι)

Παναγής : Λοιπόν, έχουμε και λέμε :

Αφρική. Μετά το Ελ Αλαμείν, η 8η στρατιά των Άγγλων παίρνει αμπάριζα και βγαίνει.

Κι άκου να δεις τι συμβαίνει. Στις 8 του μηνός καταλαμβάνει το Μπαράνι, στις 10 το Μπουκ ? Μπουκ, άκου Μπουκ ? Μπουκ και στις 12 το Τομπρούκ. Και ο Γερμανός στρατάρχης Ρόμελ λέει, κάνει αγώνα οπισθοφυλακών. Δηλαδή όπου φύγει -φύγει.

Ανατολικό μέτωπο

Εδώ, στο Στάλινγκραντ κυρία Δανάη μου γίνεται μύλος. Γερμανικές μεραρχίες πεζικού, τεθωρακισμένες μεραρχίες, μηχανοκίνητες μεραρχίες, αεροπλάνα, στόλος και ναυτικό τρεις μήνες τώρα, δεν μπορούν να προχωρήσουν καθόλου. Καμιά εικοσαριά γερμανικές μεραρχίες, προχτές, μετά από σφοδρή επίθεση, κατόρθωσαν λέει να προχωρήσουν σε βάθος 100 μέτρων. Δηλαδή σα να λέμε, από δω, ίσαμε το μπακάλικο του Παντελή απέναντι.

Δανάη : Και πλακώνει κι ο χειμώνας.

Παναγής : Έ ρε Βαγγελίστρα μου τι έχει να γίνει τότε

Δανάη : Να δεις που σε λίγο καιρό οι Γερμανοί θα τα μαζέψουνε και θα φύγουνε.

Παναγής : Και θα δεις κάτι μάσες τρελές ρε Δανάη τότε...Παναγία μου ! Θα πλακώσουνε τα βαπόρια στον Πειραιά...

Δανάη : Θα χορτάσει ο κόσμος ψωμάκι

(Ο Παναγής βάζει την κορνίζα στη θέση της - Η Δανάη μαζεύει το τραπέζι)

Δανάη : Το ήπιες το καφεδάκι σου Παναγή ;

Παναγής : Με δουλεύεις βρε Δανάη. Το ήπιες το καφεδάκι σου Παναγή ; Ποιο καφεδάκι ; Καφεδάκι από ρεβύθια ;

Δανάη : Αυτό έχουμε αυτό φτιάχνουμε. Και κοίτα, βάλε κι άλλα ρεβυθάκια στο μύλο του καφέ και γύρνα τον για να μπορούμε να φτιάξουμε κι άλλο καφεδάκι.

(δίνει το μύλο του καφέ στον Παναγή - κοιτάει το ρολόι της)

Πήγε 10 παρά 10. Σε δέκα λεπτά αρχίζει η απαγόρευση της κυκλοφορίας. Όποιον πιάνουν οι Γερμανοί να κυκλοφορεί μετά τις 10, τον εκτελούν επί τόπου.

Παναγής : Κι ακόμα να γυρίσει ο Ανέστης.

Δανάη : Είναι ανάγκη να έρχεται πίσω την τελευταία στιγμή ; Φοβάμαι μην του συμβεί τίποτα Παναγή !

Παναγής : Είπε θα γυρίσει σε 10 λεπτά κι έχει κάνει δυο ώρες.

(Η Δανάη φέρνει τρία πιάτα...

Ανοίγει η πόρτα και την κοιτάνε τρομαγμένοι)

Δανάη : Νάτα, δεν στα 'λεγα εγώ ;

(εμφανίζεται ένα χέρι με ένα ψάρι ? μπαίνει ο Ανέστης)

Ανέστης : Πατάω ένα κουμπί και βγαίνει μια χοντρή και λέει στα παιδάκια νιξ φαΐ

Πατάω κι άλλο ένα και βγαίνει ?ια χοντρέλα και λέει στα παιδάκια, νιξ σαρδέλα !

Δανάη : Μάλιστα, άλλη μια φορά να το κάνεις αυτό και...

Παναγής : Πήγε η ψυχή μας στην Κούλουρη !

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

Ανέστης : Τι είναι ρε παιδιά, εντάξει, δέκα η ώρα, τι πάθατε ; (αδειάζει τις τσέπες του στο τραπέζι) Λαδάκι, ψωμάκι, μπακαλιαράκι και κρασάκι. Σήμερα ο Παναγής έχει τα γενέθλιά του. Πρέπει να το γιορτάσουμε ! Χρόνια πολλά Παναγή

Δανάη : Χρόνια σου πολλά Παναγή

Παναγής : Ευχαριστώ ρε παιδιά που με θυμηθήκατε, με συγκινείτε ! Μα καλά, που τα βρήκες όλα αυτά ;

Δανάη : Πάλι γερμανικά φορτηγά έκλεβες ; Μας έγινες και σαλταδόρος κύριε Ανέστη ;

Ανέστης : Σσσσσ, το πως τα βρήκα, αφήστε το, μην το σκαλίζετε.

Δανάη : Α, δε σας είπα. Πέρασε ο Γρηγόρης.

Ανέστης : Ωχ. Πάλι ο Γρηγόρης ; Τι ήθελε ;

Παναγής : Ε, τι να ήθελε. Δεν ξέρεις τώρα τι θέλει ο Γρηγόρης ;

Ανέστης : Βρε μανία αυτός ο άνθρωπος.

Δανάη : Καλά, ήθελα να ήξερα, δεν φοβάται ; Εγώ μόνο που τον βλέπω.

Παναγής : Πάντα μπροστά στις διαδηλώσεις, το βράδυ συνθήματα στους τοίχους, διανομή παράνομων προκηρύξεων...

Ανέστης : (εμπιστευτικά στον Παναγή) Άκουσα, ότι θα ανέβει στο βουνό με τους αντάρτες.
(ρωτάει τη Δανάη) Και τι σου είπε ότι μας θέλει ;

Δανάη :Είπε ότι θα ξαναπεράσει.

Ανέστης : (κοιτάει το ρολόι του) Τώρα πάει, τέλειωσε η κυκλοφορία.

Παναγής : Απ' αυτόν όλα να τα περιμένεις.

Ανέστης : Έλα, έλα τώρα, άστα αυτά. Απόψε έχουμε γιορτή. Βάλτε κανένα ποτηράκι να πιούμε.

(γεμίζουν τα ποτήρια)

Δανάη : Αντε στην υγιά σου Παναγή

Ανέστης : Στην υγιά σου

(τσουγκρίζουν τα ποτήρια και πίνουν)

Δανάη :Λοιπόν παιδιά η κατάσταση απαιτεί τραγούδι. Τι λέτε ;

(αρχίζουν να τραγουδούν όλοι μαζί)

Μου πες πως τώρα δεν θέλεις πια δώρα

βραχιόλια χρυσά και μπιζού.

Όμως δεν ξέρω τι να σου προσφέρω

για να μ' αγαπήσεις ναζού

Βρες αν μπορείς,

τι σου έφερα απόψε

τα ναζάκια σου κόψε

να σου δώσω αυτό που κρατώ

Δανάη : Ψωμί

(όλοι μαζί) Ψωμί

Βρες αν μπορείς,

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

τι σου έφερα απόψε

τα ναζάκια σου κόψε

να σου δώσω αυτό που κρατώ

Δανάη : Καφέ

(όλοι μαζί)Καφέ

Παναγής : Να σε φάει η χολέρα Χίτλερ !

Ανέστης :Σκάσε μη φωνάζεις

Δανάη : Αντε γεια μας

Ανέστης :Χρόνια πολλά Παναγή

Παναγής : Ευχαριστώ παιδιά. Αντε Ανέστη, μαζί με τη δική σου γιορτή να αναστηθεί κι η Ελλάδα.

Δανάη : Αμήν

Ανέστης :Θα σας κάνω ένα γλέντι ρε παιδιά.

Δανάη : Φαγιά ε ;

Ανέστης :Φαγιά ; Φαγιά να φαν κι οι κότρες ! Να τα αρνιά, να τα ψάρια, να φάε μαγιονέζα, πάρε ψωμί, βούτα στις σάλτσες !

Παναγής : Κόψε μου ψωμί...

Ανέστης : Δώσε του ψωμί ? κοψ' του ψωμί. Δεν έχει ψωμί. Φέρε το μπουτί. Βάλε σάλτσα.

Δανάη : Δεν έχω τυρί.

Ανέστης :Δεν έχει τυρί ? φερ' της τυρί. Σκουπίσου ? σκουπίσου τρέχουν τα λάδια.

Δανάη : Τα σάλια τρέχουν ποια λάδια...

Ανέστης : Στάσου μην τρως άλλο, θα πνιγείς, φτάνει.

Παναγής : Πωπω φαγιά

Δανάη : Έτσι μάλιστα, όχι όπως τώρα ξεροσφύρι !

Ανέστης :Παναγή, βάλε Λονδίνο, ν' ακούσουμε τα νέα.

Παναγής : Τώρα Λονδίνο ; Δεν προλαβαίνουμε.

Ανέστης : Προλαβαίνουμε, έλα, φέρε το ραδιόφωνο.

(ο Παναγής κοιτάει από το παράθυρο και μετά βγάζει το ραδιόφωνο από την κρυψώνα του και το ανοίγει)

Παναγής : Τελείωσε...

Δανάη : Πιο δυνατά !

«...Έχουμε βαθιά συγκινηθεί. Η ανθρωπότητα παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα τα μαρτύρια που περνά ο ελληνικός λαός. Παρακολουθούμε από μακριά το δράμα σας και θέλουμε να ξέρετε πως όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή δεν θα διστάσουμε καθόλου. Μαθαίνουμε από τας εφημερίδας ότι στις Αθήνας δεν έχετε καθόλου φαγητά και τρώτε χόρτα και λαχανίδες. Δεν πειράζει. Εμείς είμαστε μαζί σας και συνυποφέρουμε. Μιαν ημέραν θα έρθει όπου ο βάρβαρος κατακτητής θα σας διώξει από τα σπίτια σας τα πόλεις και τας κωμοπόλεις. Θα αναγκαστείτε να κοιμάστε εις την ύπαιθρο. Πιθανόν από αυτήν την δοκιμασίαν να μην επιζήσει κανείς. Δεν πειράζει...»

Ανέστης : (ειρωνικά) Δεν πειράζει...

«Εμείς θα είμαστε μαζί σας και θα συνυποφέρουμε. Έχετε υπομονήν και η νίκη θα είναι μαζί σας...»

Παναγής : Ομιλία έχει.

«Και τώρα θα σας μεταδώσουμε...»

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

(χτυπά η πόρτα, ακολουθεί πανικός και οι τρεις τρέχουν γύρω ? γύρω, αλλάζοντας θέση σε κάθε χτύπημα της πόρτας, στο τέλος καταφέρνουν να βρουν την ψυχραιμία τους και να κρύψουν το ραδιόφωνο)

Παναγής : Μια στιγμή...

Ανέστης : Ποιος...ποιος είναι ;

(η Δανάη κοιτά απ' το παράθυρο)

Δανάη : Ο Γρηγόρης

Παναγής : Πούντος ;

(Ο Παναγής κοιτά απ' το παράθυρο)

Παναγής : Ο Γρηγόρης

Ανέστης : Πούντος ;

(μπαίνει ο Γρηγόρης)

Παναγής : Νάτος

Γρηγόρης : Καλησπέρα

Ανέστης : Μας έκοψες το αίμα ρε Γρηγόρη

Δανάη : Καλά, γιατί δε μιλάς ;

Γρηγόρης : Για να μη μας ακούσει κανείς.

Παναγής : Κάτσε Γρηγόρη. Σταφιδούλες ;

Δανάη : Πιες ένα ποτήρι κρασί, ο Παναγής έχει τα γενέθλιά του.

Γρηγόρης : Αλήθεια ; Στην υγεία σας και καλή λευτεριά !

Δανάη : Στην υγεία μας.

Γρηγόρης : Λοιπόν ; Τι νέα παιδιά ;

Ανέστης :Λοιπόν ;

Δανάη : Τι νέα ;

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

Γρηγόρης : Λοιπόν. Την Παρασκευή είμαστε για να 'μαστε. Σύμφωνα ε ;

Ανέστης : Δηλαδή Γρηγόρη ;

Γρηγόρης : Τα 'παμε, δεν τα 'παμε ;

Παναγής : Δηλαδή ;

Γρηγόρης : Την Παρασκευή θα βγούμε στους δρόμους.

Ανέστης : Που θα βγούμε Γρηγόρη ;

Παναγής : Στους δρόμους.

Γρηγόρης : Θα γίνει η μαχητικότερη διαδήλωση της κατοχής. Ξέρουμε τις συνέπειες. Θα χτυπήσουνε στο ψαχνό αυτοί. Αλλά εμείς θα τους αντιμετωπίσουμε με σύνεση και πείσμα. Είμαστε έτοιμοι για όλα.

Ανέστης : Τι θα κάνουν είπες αυτοί Γρηγόρη ;

Παναγής : Θα χτυπήσουν στο ψαχνό !

Γρηγόρης : Λοιπόν παιδιά να συνεννοηθούμε.

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

Δανάη : Τι να συνεννοηθούμε ;

Γρηγόρης : Για την Παρασκευή...

Παναγής : Ναι.

Δανάη : Ναι ;

Παναγής : Όχι, δηλαδή...και ναι και όχι.

Δανάη : Βρε Γρηγόρη, γιατί σου μπήκαμε στο μάτι εμείς ;

Γρηγόρης : Γιατί είστε τίμιοι άνθρωποι.

Ανέστης : Τι είμαστε ;

Παναγής : Τίμιοι άνθρωποι λέει.

Δανάη : Κι επειδή ;

Ανέστης : Άσε ρε Γρηγόρη να μείνει ζωντανός και κανένας τίμιος άνθρωπος.

Γρηγόρης : Οι τίμιοι άνθρωποι κρατούν την κοινωνία. Οι τίμιοι άνθρωποι, ζωντανοί ή πεθαμένοι γίνονται παραδείγματα φωτεινά για τους άλλους...

Ακούστε, εγώ φεύγω τώρα. Πάρτε κι αυτές τις προκηρύξεις (βγάζει από την τσέπη του διπλωμένες ανακοινώσεις) διαβάστε τις και δώστε τις και σε κανέναν άλλον.

(ο Παναγής παίρνει τις ανακοινώσεις και τις κρύβει κάτω από το τραπεζομάντιλο)

Γρηγόρης : Άντε καληνύχτα παιδιά.

Παναγής : Καληνύχτα και που είσαι, τοίχο ? τοίχο έτσι ;

Γρηγόρης : Γεια σας !

(η Δανάη διαβάζει την ανακοίνωση)

Δανάη : Πατριώτες ? πατριώτισσες. Υψώστε το ανάστημά σας και πείτε ένα βροντερό ΟΧΙ στο βάρβαρο κατακτητή. Ζήτω η Ελευθερία ! Ζήτω η Ελ...

Ανέστης : Σσσσσσ...τρελάθηκες ;

(κρύβουν τις προκηρύξεις κάτω από το τραπεζομάντηλο)

Παναγής : Την έχουμε άσχημα παιδιά.

Δανάη : Να δεις που την Παρασκευή θα είμαστε μπροστά ? μπροστά εμείς.

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

Παναγής : Ε, πόσο θα 'μαστε...πέντε...δέκα λεπτά ; Μετά θα μας ξαπλώσουνε σε φορεία και θα συναντηθούμε πάλι στο Α' νεκροταφείο.

Ανέστης : Δεν είμαι εγώ για τέτοια. Είσαι εσύ ;

Παναγής : Εγώ ; Δεν θα 'μαστε καλά !

Ανέστης : Βέβαια δε λέω...έχει δίκιο. Αλλά έλα που...Να 'ταν τρόπος λέει να μη σε πιάνουν οι σφαίρες...

Παναγής : Να είσαι αόρατος...

Ανέστης : Να σου τελειώσω εγώ τον πόλεμο σε ένα εικοσιτετράωρο. Να αρπάξεις ένα καλάθι χειροβομβίδες και ν' αρχίσεις (σηκώνεται και φωνάζει έξαλλος)

ΚΑΙ ΝΑ ΚΟΜΑΝΤΑΤΟΥΡΑ

ΚΑΙ ΝΑ ΚΟΜΑΝΤΑΠΙΑΤΣΑ

ΝΑ ΦΛΑΧΤΕΝ

ΝΑ ΦΛΟΥΧΤΕΝ

(σηκώνεται κι ο Παναγής κρατώντας το μύλο του καφέ σαν αυτόματο)

Παναγής : ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΧΙΤΛΕΡ τακατακατακατακα

(μένουν για λίγο παγωμένοι ? ακίνητοι και μετά αποχωρούν)

- Τελικά τι έγινε ; Πήγανε την Παρασκευή στη διαδήλωση ;

- Όχι μόνο πήγανε, αλλά ήταν και στην πρώτη γραμμή.

- Εσύ Κλαούντια τι κρατάς εκεί ; Έφερες πληροφορίες για τον πόλεμο του 1940 ;

Ο πόλεμος που λέτε, ήταν ένα μόνο επεισόδιο από ένα πολύ μεγάλο πόλεμο, το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο πόλεμος άρχισε στην πατρίδα μου την Πολωνία, το 1939. Εγώ θέλω να σας μιλήσω για τα παιδιά, τα μεγαλύτερα θύματα του πολέμου.

Πηγαίνει στο κέντρο της σκηνής, ενώ πίσω της μια μεγάλη ομάδα παιδιών με μαύρα ρούχα και μαύρα πανιά αρχίζει να πηγαινοέρχεται στη σκηνή με αργά βήματα, τα παιδιά εναλλάσσονται στο βήμα και απαγγέλουν

Στην Πολωνία το '39

μια φοβερή γίνηκε μάχη

και πλήθος πόλεις και χωριά

θάφτηκαν στη στάχτη.

Χάνει η αδερφή τον αδερφό της

τον άντρα η γυναίκα στη φωτιά.

Και το παιδί μες τα ρημάδια

του κάκου τους γονιούς αναζητά.

Ούτε είδηση ούτε γράμμα πια

ερχόταν απ' την Πολωνία.

Όμως στις χώρες του βοριά

λέγαν μια αλλόκοτη ιστορία.

Χιόνιζε, καθώς λέγαν πέρα εκεί

κι ακούστηκε σ' ανατολή και δύση

πως μια σταυροφορία από παιδιά

στην Πολωνία είχε αρχίσει.

Στις δημοσιές, κοπάδια πεινασμένα,

περιπλανιόνταν τα ορφανά.

Κι άλλα παιδιά επαίρνανε μαζί τους

από τα ρημαγμένα τους χωριά.

Θέλαν να γλυτώσουν τη σφαγή

που εφιάλτης είχε γίνει.

Να φτάσουν σε μια χώρα

που να βασιλεύει ειρήνη.

Είχαν το μικρό αρχηγό τους

που τον ακολουθούσαν θαρρετά.

Μα κείνον τονε τρώει η έννοια

γιατί τους δρόμους ξαστοχά.

Ένα κορίτσι έντεκα χρονώ

τετράχρονο αγόρι κουβαλούσε.

Μάνα θε να γινόταν μια χαρά

σε χώρα ειρηνική αν κατοικούσε.

Κι ένα σκυλί είχαν εκεί

που το 'πιασαν για να το φάνε.

Το λυπήθηκαν κι είχε προστεθεί

στα στόματα όπου πεινάνε.

Κι ένα σχολειό είχαν εκεί

με δασκαλάκο για ορθογραφία.

Στην τσακισμένη ράχη ενός τανκ

μάθαν να γράφουνε Φιλία.

Και μian αγάπη είχαν εκεί.

Δώδεκα αυτή, τα δεκαπέντε αυτός αγγίζει.

Και σε μια γκρεμισμένη αυλή

κάθεται αυτός και τα μαλλιά του αυτή χτενίζει.

Μα η αγάπη δεν αντέχει

στην άγρια την παγωνιά :

όταν λυγίζουν απ' το χιόνι

πως θες ν' ανθίσουν τα κλαριά ;

Ελπίδες είχανε λοιπόν και πίστη

αλλά δεν είχαν κρέας ούτε ψωμί.

Κι αν κλέβαν, ας μην τους κατηγορήσει

όποιος τους πεινασμένους δε βοηθεί.

Τραβήξαν κατά το νοτιά.

Νοτιάς ? τους είπαν ? ειν' τα μέρη

που ο ήλιος στέκεται καρφί

αποπάνω σου το μεσημέρι.

Ένα φαντάρο πληγωμένο

μέσα σε δάσος είχαν βρει.

Τονε νοιαστήκανε θαρρώντας

πως κάποιο δρόμο θα τους πει.

Κι αυτός τους λέει : Στο Μπιλγοραί

Παραμιλάει ; Δεν μπορούν να καταλάβουν.

Μα σ' έξι μέρες πέθανε κι αυτός

και σε λαγούμι τονε θάβουν.

Κι ανταμώνανε συχνά

δείχτες των δρόμων χιονισμένους

- αλλά δεν ξέραν πως αλλού

τους είχαν άλλοι γυρισμένους

για λόγους στρατιωτικούς

και τους εχθρούς για να μπερδεύουν.

Έτσι λοιπόν, το Μπιλγκοραί

του κάκου τα παιδιά γυρεύουν.

Στέκονται πλάι στον αρχηγό τους

που όλο κοιτά τον ουρανό.

Τους δείχνει πέρα εκεί και τους λέει

Πρέπει να πάμε εκεί θαρρώ

Κάποτε, νύχτα, είδαν μια φωτιά

- μα να ζυγώσουν δεν τολμάνε.

Κάποτε προσπεράσαν τρία τανκς

- σημάδι πως άνθρωποι γύρω θα 'ναι.

Κάποτε, σε μια πολιτεία κοντά

φτάσαν αλλά πισωγυρίσαν.

Και μόνο νύχτα περπατούσαν πια

ώσπου την πόλη την αφήσαν.

Εκεί που ήταν η νότια Πολωνία,

μέσα στον άγριο το χιονιά,

φανήκαν τα πενηνταπέντε

παιδιά για τελευταία φορά.

Κι όταν τα μάτια μου σφαλνώ

τα βλέπω να περιδιαβάζουν

ολημερίς χωρίς σταματημό

και σε καμένες στάνες να φωλιάζουν.

Και πάνωθέ τους, μες τα νέφη,

βλέπω άλλο πλήθος, πιο τρανό !

με τους ανέμους να παλεύει

χωρίς πατρίδα, ούτε σκοπό

γυρεύοντας μια χώρα ειρηνική

κι απ' τους πολέμους, ξεχασμένα

- κι όχι σαν τη δική τους, τη νεκρή.

Κι αυτό το πλήθος όλο και πληθαίνει.

Και μες τη σκοτεινιά διακρίνω

κι άλλα παιδιά λογής - λογής :

σπανιόλους, γάλλους, μαύρους, άσπρους,

από τα πέρατα της γης !

Εκείνο το Γενάρη, κάποιοι Πολωνοί

ένα σκυλί εβρήκαν πεινασμένο

και στον ξεσαρκωμένο του λαιμό

ήταν ένα χαρτόνι κρεμασμένο.

Κι έγραφε πάνω κει : Βοήθεια !

Χαθήκαμε στο χαλασμό.

Είμαστε εδώ πενήνταπέντε.

Ο σκύλος θα σας φέρει εδώ.

Κι αν δεν μπορείτε εσείς να 'ρθείτε

διώξτε το σκύλο μακριά.

Μην τον σκοτώστε : κανείς άλλος

δεν ξέρει που είναι τα παιδιά.

Παιδιάστικο ήτανε το χέρι

που έγραψε τα λόγια εκείνα.

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

Δυο χρόνια έχουνε περάσει.

Κι ο σκύλος πέθανε απ' την πείνα.

Τα παιδιά βγαίνουν στη σκηνή σηκώνοντας πανό ή πικέτες με συνθήματα : «Ποτέ ξανά Φασισμός», «Ποτέ ξανά Πόλεμος», «Ειρήνη», «Ελευθερία» κλπ.

Ακούγεται το τραγούδι «κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια» (Θεοδωράκης/Καμπανέλης) - ταυτόχρονα μπορεί να προβάλλεται βίντεο ή παρουσίαση από εικόνες πολέμου, απελευθέρωσης, σύγχρονες εικόνες πολεμικής φρίκης από Ιράκ, Παλαιστίνη, Γιουγκοσλαβία, διαδηλώσεις αντιπολεμικές κλπ.

Χρησιμοποιήθηκαν ποιήματα και πεζά των Ο. Ελύτη, Μπ. Μπρεχτ, Γ. Μπεράτη, Χρ. Ζαλόκωστα

Πηγές :

«Το βιβλίο των γιατί», Martine Laffon εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα

Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια, <http://el.wikipedia.org/>

Λεξικό της νέας ελληνικής γλώσσας, εκδ. Πελεκάνος

Ταινίες :

Ο μεγάλος δικτάτορας (Τσ. Τσάπλιν)

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, Θεατρική παράσταση, του Δημήτρη Μαριόλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τρίτη, 12 Οκτώβριος 2010 21:05

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ (Ροβήρος Μανθούλης)